

Libris .RO

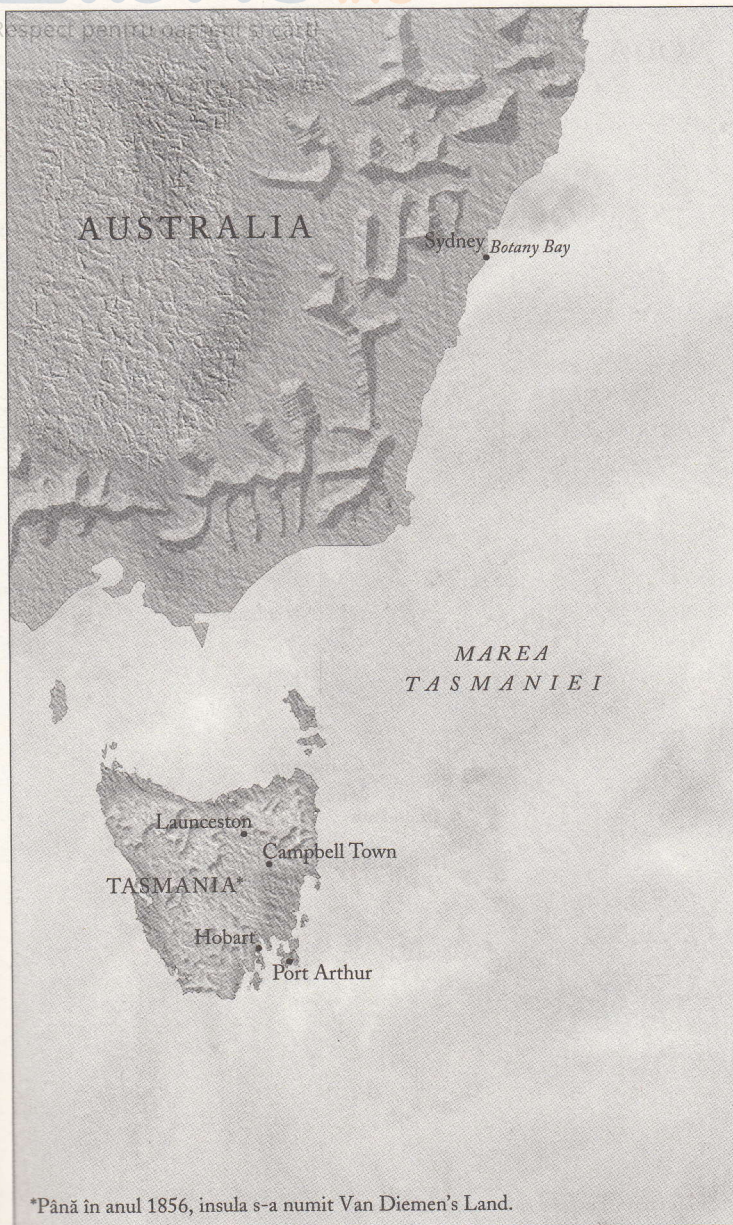
Respect pentru oame

SARAH LARK

AURUL MAORILOR

Respect pentru oarșii și cărți

*Până în anul 1856, insula s-a numit Van Diemen's Land.

NOUA ZEELANDĂ

*În prezent, Tuapeka se numește Lawrence.

DEMNITATE

*Irlanda, ținutul Wicklow
1846 - 1847*

Capitolul 1

Inima lui Mary Kathleen bătea violent, dar ea se străduia să meargă încet, cel puțin până când avea să dispară din raza vizuală a conacului. Nu fiindcă s-ar fi uitat într-adevăr cineva după ea. Și chiar dacă bucătăreasa ar fi bănuțit cu adevărat ceva – pe lângă ceea ce șterpelea bătrâna Grainne din gospodăria bogaților Wetherby –, două prăjiturele de ceai nici nu contau.

Mary Kathleen nici nu se temea de existența vreunui urmăritor real atunci când se ghemui tremurând în spatele unui zid din piatră, unul dintre acelea care îngrădeau pretutindeni aici câmpurile, în Irlanda. Ele ofereau protecție împotriva vântului și a privirilor curioase, însă nu o puteau apăra pe Kathleen de sentimentele ei de vinovăție.

Ea, Mary Kathleen, eleva-model a cursurilor de religie ale părintelui O'Brien, ea, cea care își pusese la sfânta taină a mirului numele Fecioarei divine înaintea celui propriu – tocmai ea furase!

Kathleen încă nu putea pricepe ce se petrecuse cu ea, însă atunci când dusesse tava cu prăjiturelele de ceai în încăperile distinsei lady Wetherby, dorința îi devenise covârșitoare. Fursecuri, proaspăt coapte din făină albă și, nu mai puțin, cu zahăr alb, servite cu marmeladă, care nu era, pur și simplu, fiartă din fructe de pădure, ci care fusese adusă în borcane mici și drăguțe din Anglia. Conform etichetei, pe care Kathleen o deslușise cu greu, era o marmeladă de „portocale“. Indiferent ce erau acele fructe, cu siguranță că aveau un gust divin!

Kathleen avusese nevoie de întreaga ei forță pentru a așeza cu grijă tava cu prăjituri între lady Wetherby și vizitatoarea ei, fără să saliveze în acest răstimp, așa cum o făcea câinele ciobanului. La acest gând, chicoti isteric. Fusesse însă aproape mândră de sine atunci când se întorsese în bucătărie, acolo unde bătrâna Grainne tocmai savura una dintre delicioasele prăjiturile. Firește că fără a-i da nici măcar o firimitură lui Kathleen sau fetei ajutor de bucătărie.

– Fetelor, obișnuia Grainne să le țină teoria, îi puteți mulțumi îndeajuns Dumnezeui vostru că ați prins slujba asta aici, la conac. Mereu mai prindeți câte un colț de pâine. Acum, când cartofii putrezesc pe câmpuri și când oamenii mor de foame, asta vă poate salva viața!

Kathleen era perfect de acord cu asta – familia îi era oricum binecuvântată de soartă. Croitor fiind, tatăl ei câștiga mereu ceva bani. Familia O'Donnell nu se baza doar pe cartofii pe care mama lui Kathleen și frații ei îi cultivau pe micul lor ogor. În perioade de restriște, James O'Donnell lua din micile lui economii și cumpăra de la lordul Wetherby sau de la administratorul acestuia, domnul Trevallion, un pumn de grâne. Kathleen nu avea niciun motiv să fure – și totuși o făcuse.

De ce trebuiseră însă lady Wetherby și prietena ei să mai lase două fursecuri în farfurie? De ce nu fuseseră ele atente în timp ce Mary Kathleen strângea masa? Doamnele merseseră în salonul de muzică, unde lady Wetherby cântase la pian. Fursecurile rămase nu le interesau, iar Grainne, asta o știa Kathleen, nu ar fi devenit nici ea bănuitoare. Lady Wetherby era tânără și o gurmandă. Rareori se abținea de la micile bunătăți.

Așadar, Kathleen o făcuse. Ascunsese fursecurile în buzunarele drăguței sale uniforme de servitoare și, mai târziu, printre pliurile rochiei ei albastre, încheiată până sus; la final, mai comisese încă un furt, luând cu sine și borcanele aproape goale de marmeladă, în loc să le clătească, după cum poruncise Grainne. Acum, acesta era un păcat minor, urma să le aducă înapoi curate, după ce le lingeau.

Furtul fursecurilor avea să îi împovăreze însă mult sufletul, până când se putea spovedi sâmbătă la părintele O'Brien. Dacă avea curajul să o mărturisească. Știa că avea să o înghită pământul de atâta rușine.

Mary Kathleen își regreta deja de pe acum teribil păcatul – chiar dacă încă nici măcar nu mâncase fursecurile. Tânjea însă după gustul și după mirosul lor. „Doamne, ajută-mă!“ îi trecu prin minte, în vreme ce se gândea dacă și-ar putea ispăși păcatul, oferindu-le fraților ei mai mici prăjiturilele. Asta ar fi fost, cel puțin, un regret activ – și o pedeapsă mult mai mare decât rostirea a douăzeci de Ave Maria. Dar copiii aveau să se laude, fără doar și poate, cu bunătățile lor, și dacă aflau despre asta părinții lui Kathleen...

Nu, asta nici nu intra în discuție!

Apoi, situația se complică și mai mult! În timp ce Kathleen se gândea, plină de evlavie, cum își putea ispăși păcatul, în ea se trezi o dorință, care îi făcu inima să bată mai repede, cu și mai multă teamă. Sau mai plină de vinovăție? Sau, pur și simplu, mai voioasă?

Putea să împartă prăjiturilele cu Michael! Michael Drury, fiul țaranului din vecini, care locuia, împreună cu familia sa, într-o căsuță mai mică, mai afumată și mai sărăcăcioasă decât cea a lui Kathleen. Cu siguranță că Michael nu mâncase nimic în acea zi, în afară poate de ceva spice de grâu, din cele pe care băieții le mestecau atunci când strângeau recolta pentru lordul Wetherby. Chiar și asta era considerată o nelegiuire, sancționată de către domnul Trevallion cu lovituri dacă îi prindea asupra faptului.

Grâul era pentru stăpâni, cartofii, pentru slugi. Dacă putrezeau cartofii pe câmpuri, atunci țaranii n-aveau decât să se descurce în continuare. Mulți dintre ei păreau mulțumiți și așa. Mama lui Michael, de exemplu, vedea în cartofii putrezi o pedeapsă divină și încerca să descopere, prin rugăciunile ei zilnice, ce anume îl înfuriase într-atât pe Dumnezeu, încât să abată această nenorocire asupra lor. Michael și încă alți câțiva tineri se înfuriiau la adresa domnului

Trevallion și a lordului Wetherby, care își luau cu încântare recolta de grâne, în vreme ce copiii arendașilor mureau de foame.

Mary Kathleen se gândea distrată la expresia temerară a chipului lui Michael atunci când îi înjura pe proprietari, la fruntea lui încruntată de sub părul lui închis la culoare și ciufulit, precum și la fulgerele ce luminau ochii lui albaștri. Oare ar lua-o Dumnezeu cu adevărat ca pe o pocăință dacă și-ar împărți fursecurile cu prietenul ei? Neîndoielnic că astfel ea i-ar potoli foamea, dar și dorința ei de a fi împreună cu acel tânăr înalt și uscățiv. Vocea lui o înnebunea. Jinduia după atingerea mâinilor sale și să se piardă în brațele lui.

Pe când erau vremuri mai bune, Michael, tatăl lui și cu bătrânul Paddy Murphy cântau muzică de dans – sâmbătă seara sau la serbarea anuală a recoltei. Sătenii dănțuiau, beau și râdeau, iar mai pe seară Michael Drury cânta balade, privind-o în tot acel răstimp pe Kathleen O'Donnell.

Între timp, nimeni nu mai avea forță să danseze. Kevin Drury și Paddy Murphy dispăruseră de multă vreme în munți. Conform zvonurilor, aveau acolo o distilerie înfloritoare de whisky. Se vorbea cum că Michael ar vinde sticlele la negru, în Wicklow. În orice caz, tatăl lui Kathleen nu voia să aibă nimic de-a face cu familia Drury și o certase extrem de sever pe fiica lui cea mai mare atunci când o văzuse, într-o duminică, vorbind cu Michael după slujbă.

– Dar eu cred că Michael vrea să mă ceară! protestase Kathleen, roșind toată. Cu totul și cu totul oficial și onorabil...

Croitorul O'Donnell pufnise, întreaga lui făptură, înaltă și suplă, explodând de dispreț.

– Când a făcut un membru al familiei Drury vreodată ceva oficial și onorabil? Cu toții sunt niște vagabonzi: scripcari, flautiști și distilatori de whisky. Toți, niște neisprăviți. Au vrut deja să-l trimită pe bunic în colonii. Pe cât de puțin îmi plac englezii; în cazul acesta ar fi făcut o faptă bună! Individul a șters-o însă la Galway, iar de acolo – Dumnezeu știe unde. La fel și netrebnicul lui de fiu! Cum devine situația periculoasă pentru ei, cum dispar – unde mai pui

că niciunul dintre ei nu a lăsat în urmă mai puțin de cinci copii! Scoateți-l din cap pe tânărul Drury, Kathie, și cu atât mai puțin să-l mai atinge! Îl poți avea pe oricare de aici, la cât de draguță ești!

Kathleen roșise din nou, însă de această dată de rușine, pentru că tatăl ei o numise draguță. În ochii părintelui O'Brien asta era ceva suficient de depravat. „O fecioară trebuie să fie virtuoaasă și harnică, zicea el mereu, și în niciun caz să nu-și etaleze farmecele.“

În cazul lui Mary Kathleen, nu era deloc ușor. Nu se putea ascunde însă tot timpul, pentru a nu le mai oferi privirilor bărbaților chipul ei suav, părul blond ca mierea și ochii verzi, provocatori. Michael le comparase culoarea cu verdele luncilor, chiar înainte de apus. Și, uneori, când bucuria și surpriza se oglindeau în ochii lui Kathleen, el vedea în ochii fetei scânteii, care fulgerau precum primul verde al primăverii pe pajiști.

Oh, Michael știa să complimenteze! Iar Kathleen pur și simplu nu voia să creadă că el era cu adevărat așa un vagabond, cum îl numise tatăl ei. La urma urmei, lucra zilnic, din greu, pe câmpurile lordului Wetherby. În plus, la sfârșit de săptămână cânta din scripcă în puburile din Wicklow, până unde trebuia să meargă mult pe jos, dacă nu îi împrumuta cineva catârul sau măgarul său. Uneori, Rooney O'Rearke, grădinarul familiei Wetherby, era dispus să o facă. Acesta avea un renume de bețiv, însă Kathleen nici nu voia să audă de vreo legătură între whisky-ul distilat la negru și împrumuturile lui O'Rearke!

Fata se ridică și o apucă pe drumul spre sat. O pădurice despărțea moșia familiei Wetherby de căsuțele arendașilor lor. Proprietarilor nu le plăcea să privească direct de pe proprietatea lor casele argaților și ale servitorilor. Încetul cu încetul, Kathleen se simțea mai bine – ceea ce avea, cu siguranță, de-a face și cu faptul că pașii ei nu se îndreptau direct spre sat și spre căsuța familiei ei, ci spre câmpurile de grâu, aflate mai sus de colibe. Probabil că bărbații încă mai lucrau acolo, însă, încetul cu încetul, soarele apunea. Trevallion avea să îi trimită în curând spre case.

Amurgul îi provoca mereu administratorului o dilemă: pe de-o parte, mai era suficientă lumină pentru lucru și, la urma urmei, lordul Wetherby nu avea să facă daruri inutile; pe de altă parte însă, apusul oferea posibilitatea furturilor. Muncitorii își umpleau buzunarele cu spice sau le ascundeau în spatele zidurilor din piatră, pentru a le lua mai târziu, pe întuneric, de acolo.

Kathleen spera ca, în acea seară, Trevallion să își trimită oamenii devreme acasă, chiar dacă atunci avea să domnească o foamete și mai mare în casele lor. La urma urmei, familiile așteptau pline de speranță prada taților și a fraților lor. Nu o dată blestemase părintele O'Brien comportamentul arendașilor, deși le dădea rugăciuni de ispășire a păcatelor atunci când ei își spovedeau furțișagurile. Bravii capi de familie își petreceau, în consecință, o jumătate de duminică la biserică, în genunchi. Între timp, cei tineri, cum era Michael, băteau câmpurile și încercau să mai șterpelească niște spice, fără să fie observați de ochii lordului sau de cei ai soției sale, care își petreceau duminica în compania prietenilor, călărind sau la vânătoare.

Și, într-adevăr, luna plină care tocmai se ridica pe deasupra munților, pentru a înlocui amurgul, părea să întărească teama lui Trevallion de furturi. Bărbații, soțiile și copiii lor aveau să găsească ușor la lumina lunii spicele ascunse, asta o știa el foarte bine, și câțiva extrem de disperați urmau să se folosească de întuneric pentru a veni să fure. Kathleen bănuia că prea zelosul administrator plănuia să cineze devreme și să doarmă înainte de a o porni întreaga noapte în patulare.

Tânăra trebui să se silească să nu-l scuipe pe Trevallion atunci când acesta îi veni în întâmpinare, șezând pe capra ultimei căruțe, în vreme ce muncitorii extenuați se târau pe jos, dinspre câmpuri, spre case.

– Opa, micuța Mary Kathleen! o salută administratorul jovial. Ce cauți aici, Bucle Aurii? Ai primit deja liber în casă? V-ați aranjat o toamnă frumoasă acolo, în bucătărie! Pun prinsoare că bătrâna

Grainne nu are grijă doar de sine, ci aprovizionează și familiile tuturor copiilor și ale nepoților ei cu pâinea lordului nostru!

– Lordul nostru mănâncă, de bună seamă, mai mult prăjitură, se auzi din grupul celor care munciseră pământul și care se târau oboșiți în spatele căruței lui Trevallion.

Kathleen recunoscuse vocea lui Bill Rafferty, unul dintre fiii bucătăresei Grainne. Billy nu era ieșit din comun de inteligent, dar șiret ca orice țăran, și îi făcea mare plăcere să joace rolul nebunului.

– Ar trebui să știți asta cel mai bine dintre noi toți, Trevallion! continuă Billy. Sau nu mâncați la masa lui?

Remarca fu primită cu râsete zgomotoase. Într-adevăr, lordul englez nu își trata administratorul irlandez cu mult mai bine decât pe arendași. Firește că Trevallion avea un loc privilegiat și nu făcea foamea, însă nu se bucura de respectul stăpânului său și nu era în niciun caz vorba să fie la rândul lui înnobilit, după cum era, din când în când, cazul cu administratorii proprietăților foarte mari. Lordul Wetherby era nobil, însă familia lui era considerată mai degrabă ca fiind neînsemnată în Anglia. Proprietățile proveneau din dota soției sale și erau mai degrabă mici.

– În orice caz, masa mea e îmbelșugată! răspunse Trevallion. Și cu prăjitură, micuța mea Kathleen, deci, dacă îți cauți un bărbat care să îți poată oferi ceva...

Kathleen roși profund. Însă nu, individul nu avea cum să știe despre fursecurile ce păreau să îi străpungă găuri prin buzunarele rochiei! Nu avea voie să se arate vinovată! Își lăsă virtuoasă ochii în jos. Kathleen nu răspundea din principiu atunci când Trevallion intra în vorbă cu ea, cu atât mai puțin atunci când făcea astfel de aluzii necuvenite. Prea des auzai despre fete care cădeau în păcat în brațele administratorului stăpânului lor, însă Kathleen nu își putea imagina că în acest caz era vorba despre păcatul voluptății.

De fapt, Trevallion nu avea nimic care să poată atrage o fată. Era mic, sârmos și cu părul roșcovan ca un gnom, însă era lipsit de umorul misticului spiriduș al pădurii, căruia irlandezii ceva

mai înstăriți îi construiau case. Superstiții adânci, firește, după cum spunea părintele O'Brien, înainte de a le povesti, în cadrul cursurilor, celor mai mici copii următoarea poveste despre tovarășii obraznici, îmbrăcați în verde.

Despre Trevallion nu aveai de povestit niciun fel de ciudățenii. Era complet supus față de stăpânii englezi și dur și răutăcios față de arendași. Nici măcar atunci când lordul și soția lui nu se aflau pe moșia lor din Irlanda, ceea ce se întâmpla mai tot timpul anului, nu devenea, așa cum o făceau alți administratori, mai maleabil. Mai ales în timpuri precum acestea, cu toții mai închideau câte un ochi dacă bărbații mergeau la vânătoare sau dacă o parte a fructelor și a legumelor din grădinile stăpânilor ajungea în oalele femeilor arendașilor. Trevallion se bătea pentru fiecare morcov, pentru fiecare măr și pentru fiecare bob de fasole de pe pământul stăpânilor săi, care, de fapt, nu apăreau decât pentru recoltă și pentru sezonul de vânătoare. Oamenii îl urau și, dacă o fată i se oferea unui astfel de bărbat, atunci asta nu se întâmpla din dragoste, ci din nevoie.

– Sau poate că mai ai vreun iubițel pe aici, pe câmpuri? Întrebă acum Trevallion, clipind șiret. E ceva despre care ar trebui să știu, ca ochi și ureche a stăpânului?

Căsătoriile trebuiau să fie aprobate de proprietar, iar acesta asculta cu plăcere de ceea ce îi șoptea Trevallion.

Kathleen nu onoră nici aceste întrebări cu un răspuns.

– Ei bine, cred că voi schimba în curând câteva cuvinte cu O'Donnell, croitorul, mai observă bărbatul, înainte să o lase, în sfârșit, pe Kathleen să plece. Ea mai văzu cu coada ochilor cum el se linse pe buze.

Inima lui Kathleen bătea cu putere. Individul ăsta voia cu adevărat să o ceară de nevastă? Tatăl ei vorbea mereu de o „partidă bună”, prin care Kathleen își va găsi fericirea mulțumită frumuseții ei, atâta vreme cât va aștepta cuminte și virtuoaasă bărbatul potrivit. Însă prin asta nu era deloc vorba despre Trevallion, sau da? Decât să îl ia de bărbat pe acest om respingător, mai bine se călugărea!

Kathleen rămase la marginea drumului cu fruntea plecată și lăasă căruța cu recolta, precum și pe bărbați să treacă pe lângă ea. Știa că Michael se va opri în curând pe neobservate și merse mai departe, până când se putu ascunde după zidul din piatră care cuprindea câmpul proaspăt cules. Fata începu să cerceteze pământul în căutarea unor spice uitate.

După cum era de așteptat, Kathleen nu găsi nimic – Trevallion era temeinic. Simțea o furie arzătoare la adresa omulețului răutăcios atunci când îi văzu venind pe câmpuri, dinspre sat, pe primii copii infometati. Cu toții aveau să caute pe acolo ultimele resturi de grâne și cu toții urmau să fie dezamăgiți.

Însă, în acea clipă, Kathleen avu noroc. Michael se apropia mergând agale, aparent fără niciun scop, de-a lungul câmpului. Firește că vedea copiii și femeile, astfel încât se prefăcu că nu o observă pe Kathleen. În schimb, îi făcu un semn aproape invizibil să îl urmeze. Kathleen o făcu discret, dar știa încotro o ducea.

Ascunzișul lor era micul golf aflat în josul așezării, pe câmpurile dinspre râu. Aici, încă mai era trestie pe mal și o salcie uriașă își lăasă ramurile să atârne în apă. Ele fereau mica plajă de privirile curioase venite dinspre apă, la fel cum trestia le oferea iubiților ascunziș față de uscat. Kathleen știa că este un păcat să se întâlnească aici cu un tânăr – cu atât mai mult cu unul pe care James O'Donnell nu-l agreea, deși el putea rosti cuvinte atât de frumoase. Totuși, ceva în ea insista să o facă, în ciuda a tot și a toate. Tânjea să aibă și ea parte de puțină fericire după acea zi lipsită de bucurii petrecută în conac și după munca grea de cu seară, în ultima vreme din ce în ce mai frecventă, de pe pământul tatălui ei...

Michael ședea călare pe o creangă mai joasă a copacului prietenos atunci când Kathleen își făcu apariția. Ochii i se luminară văzând-o. Cu mișcări suple, se ridică de pe locul lui aflat la înălțime.

– Cea mai dulce față a Irlandei – și e numai a mea! strigă el admirativ, cu vocea molatică. Trandafirii irlandezi sunt